

Sfirsit de primavara

Geo Dumitrescu

Impins din toate partile, ma trageam pas cu pas, inapoi, dc-a-ndaratelea, impins cu strigate si strapuns de priviri ascutite, scormonitoare, ma trageam pas cu pas inapoi, simtind apropierea abisului.

Trebuia sa fie pe-aici, pe-aproapc,
la o jumătate sau la un sfert de pas,
il stiam de mult asteptindu-ma,
il purtam cu mine — si adesea
aruncindu-mi privirile in adincurile fara intoarcere,
reci fiori ma cuprindeau.

Se pregatea un sfirsit, o cadere — funii aspre
trageau in jos un copac retezat sau aproape.
Asurzit de strigate, buimacit de priviri atintite
ce ma-mbiau cu surizatoare oteturi,
in mine insumi ma astepta o ripa adinca,
abisul fara intoarcere ma astepta,
asa cum asteapta in fiecare om o prapastie,
mai adinca sau mai putin, cit el de adinca,
fiecare purtind cu sine ripa lui,
de care fuge neincetat, toata viata,
pina-n marginea celeilalte gropi
pe care i-o scoate in drum, pe neasteptate,
legea trecerii

Dam inapoi incet, ingrozit (caci privisem
de atitea ori haul adinc) si poate
din ce in ce mai impacat cu gindul, dam inapoi

Si iata, atunci, o, chiar atunci,
in ultima clipa sau jumătate de clipa,
o mina s-a intins,
iesind din zidul greu, stufos, tulbure,
ce ma-nconjura impingindu-ma,
o mina s-a ivit, deschisa, ca o chemare
inaintind incet, incet, dar fara sovaiala,
mi s-a oprit pe umar, retinindu-ma,
s-a urcat pe obraz, adiind
ca o uitata, pierduta leganare de ram:
„Te cunosc — mi-a spus glasul ei,
te cunosc de mult.

Vino.

Esti liber!

Aceste strigate, aceste
priviri pustii, ingrozitoare,
ca niste gauri oarbe ale unui nasture,

s-au adunat in juru-ti
de tine insuti chemate, atrase —
tu le-auzi si le vezi mai mult,
invatindu-ti urechea cu strigate
de durere, de groaza si ura.

Lasa-le.

Vino!

Nu ti se cuvin toate.

Nici-o ureche,

nici-o inima nu poate asculta
toate strigatele de durere ale lumii.

Nici-o ureche singura.

Vino.

Te iubesc.

Iata poteca

Vom imparti noaptea lumii — sintem multi.

Vom imparti primavara si toamna — sintem doi.

Vino, urmarit de dureri, de regrete,
ascunde-te in oameni, ascunde-te in mine.

Adu-mi sub buze

cicatricea ta sfinta dintre sprincene

si numeste-ma simplu: inceputul,

ori dimineata!

Era sfirsitul primaverii, si-atunci, cotropit de seve puternice, neasteptate, mai inflori o data batrinul
piersic